

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 24 lipca 1958 r.

Nr 46

TRESC:

Poz.:

USTAWA

228 — z dnia 2 lipca 1958 r. o zmianie przepisów dekretu o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin 633

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

229 — z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie opłat związanych z ochroną wynalazków, wzorów i znaków towarowych 638

ROZPORZĄDZENIE

230 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1958 r. o ulgach w opłatach notarialnych przy sprzedaży nieruchomości rolnych przez Państwo 640

228

USTAWA

z dnia 2 lipca 1958 r.

o zmianie przepisów dekretu o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

Art. 1. W dekrete z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 27 i Nr 35, poz. 150) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 powołanie „(Dz. U. z 1956 r. Nr 43, poz. 200)“ zastępuje się powołaniem „(Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97)“;
- 2) użytą we wszystkich przepisach (tabelach) dekretu kwotę „1200 zł“ zastępuje się kwotą „1400 zł“;
- 3) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Pracownikami kolejowymi w rozumieniu niniejszego dekretu są pracownicy zatrudnieni na kolei.

2. Za zatrudnienie na kolei uważa się:

- 1) zatrudnienie we wszystkich jednostkach (komórkach) organizacyjnych resortu komunikacji, w których pracownikom przysługuje dodatek za wysługę lat przewidziany w dekrete z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59 i z 1956 r. Nr 41, poz. 187), zwanym w dalszym ciągu dekretem z dnia 21 kwietnia 1954 r.,
- 2) zatrudnienie w innych jednostkach (komórkach) organizacyjnych resortu komunikacji, w których pracownikom nie przysługuje dodatek za wysługę lat określony w pkt 1, jeżeli pracownicy przy przejściu do pracy w tych jednostkach (komórkach) zachowali prawo do tego dodatku,
- 3) zatrudnienie lub pełnienie funkcji w Związku Zawodowym Pracowników Kolejowych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie bezpłatnego urlopu udzielonego pracownikowi kolejowemu.

3. Za zatrudnienie na kolei uważa się również zatrudnienie na kolejach Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich lub na kolejach niemieckich, poprzedzające pracę na kolejach polskich. Minister Komunikacji może uznać za zatrudnienie na kolei okresy pracy na kolejach innych państw.“

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Na warunkach określonych w niniejszym dekrete przysługuje kolejowa renta pracownikom kolejowym zatrudnionym na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat przewidzianego w art. 5 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r.

2. Pracownikom kolejowym zatrudnionym na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat, którzy nie mogą otrzymać renty starczej lub inwalidzkiej przewidzianej w niniejszym dekrete z powodu nieprzepracowania wymaganej ilości lat w zatrudnieniu na kolei lub w zatrudnieniu na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat, oraz pozostałym pracownikom kolejowym przysługuje kolejowa renta na warunkach i w wysokości określonej w dekrete z dnia 25 czerwca 1954 r. ze zmianami wynikającymi z niniejszego dekretu.

3. Jeżeli przysługuje kolejowa renta na podstawie niniejszego dekretu i dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r., przyznaje się rentę wyższą lub wybraną przez zainteresowanego.

4. Nie nabywają prawa do kolejowych rent pracownicy zatrudnieni na kolei sezonowo i w kolejowych gospodarstwach rolnych.“

5) art. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„Art. 5. 1. Kolejowa renta przysługuje pracownikowi, który posiada wymagany okres zatrudnienia i osiągnął wiek starczy lub stał się inwalidą.“

- 1) w czasie zatrudnienia na kolei lub
- 2) w ciągu 2 lat po ustaniu zatrudnienia na kolei.

2. Kolejowa renta starcza przysługuje również pracownikowi, który osiągnął wiek starczy po upływie 2 lat od ustania zatrudnienia na kolei, jeżeli był zatrudniony na kolei: mężczyzna 35 lat, kobieta 30 lat.

Art. 6. 1. Uprawnienia do świadczeń przewidzianych w niniejszym dekreście przysługują pracownikowi w ciągu 5 lat od ustania zatrudnienia na kolei wskutek:

- 1) przejścia za zgodą właściwego organu do zatrudnienia w resorcie komunikacji nie będącego zatrudnieniem na kolei;
- 2) przejścia z zatrudnienia na kolei do zatrudnienia w naczelnych organach władzy i administracji państwowej;
- 3) skierowania do pracy społeczno-politycznej;
- 4) objęcia funkcji z wyboru, jeżeli z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie stanowiące główne źródło utrzymania.

2. Dla pracowników, którzy w dniu 1 lipca 1956 r. pełnili funkcje społeczno-polityczne, bieg pięcioletniego terminu rozpoczyna się od dnia 1 lipca 1956 r.

3. Zatrudnienie określone w ust. 1 uważa się za zatrudnienie na kolei.”;

- 6) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Kolejowa renta łącznie z dodatkami z wyjątkiem dodatku dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa oraz dodatku dla osób zaliczonych do I grupy inwalidów nie może przekraczać podstawy wymiaru renty.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przypadków, gdy renta została obliczona od najniższej podstawy wymiaru.”;

- 7) w art. 7:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownik kolejowy zatrudniony na stanowisku uprawniającym do dodatku za wysługę lat ma prawo do renty starczej, jeżeli ukończył wiek: mężczyzna 60, kobieta 55 lat, a ponadto:

- 1) pozostawał w zatrudnieniu na kolei co najmniej: mężczyzna 25 lat, kobieta 20 lat, w tym na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat co najmniej 15 lat, albo
 - 2) pozostawał w zatrudnieniu co najmniej: mężczyzna 25 lat, a kobieta 20 lat, w tym pracował po wyzwoleniu na kolei przez czas dłuższy niż połowa wymaganego okresu zatrudnienia, z czego na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat co najmniej 10 lat.”;
- b) w ust. 2 w tabeli liczbę „60” zastępuje się liczbą „75”;
- c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Kolejowa renta starcza wraz ze wszystkimi dodatkami z wyjątkiem dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa nie może wynosić miesięcznie mniej niż 500 zł.

4. Wypłata kolejowej renty starczej ulega zawieszeniu na czas wykonywania przez uprawnionego zatrudnienia lub posiadania dochodu z innych źródeł na zasadach przewidzianych w przepisach dekretu

z dnia 25 czerwca 1954 r., z tym że Rada Ministrów może w drodze odroczonego porządzenia określić przypadki, w których przy wykonywaniu zatrudnienia na kolei dochodów z innych źródeł następuje zmniejszenie tylko części renty.”;

- 8) art. 8 skreśla się;
- 9) w art. 9 wyrazy „...” zastępuje się wyrazami „(art. 7 i 10)”;
- 10) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Rencicie uprawnionemu do kolejowej renty starczej przysługuje dodatek w wysokości 1% podstawy wymiaru renty za każdy rok zatrudnienia na kolei ponad 25 lat.”;
- 11) art. 11 skreśla się;
- 12) w art. 12 wyrazy „w art. 7 i 8” zastępuje się wyrazami „w art. 7”, a wyrazy „w tych artykułach” zastępuje się wyrazami „w tym artykule”;
- 13) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. 1. Wysokość renty starczej oraz dodatku określonego w art. 10 ulega na wniosek zainteresowanego ponownemu ustaleniu, jeżeli po dniu, od którego przyznano rentę starczą:

- 1) upłynęło ponad 3 lata,
- 2) w okresie tym zainteresowany pozostawał w zatrudnieniu na kolei przez co najmniej 30 miesięcy i
- 3) w dowolnie obranym przez zainteresowanego 3-letnim okresie po przyznaniu renty, w którym zatrudnienie na kolei trwało co najmniej 30 miesięcy, przeciętny miesięczny zarobek był wyższy niż zarobek przyjęty za podstawę wymiaru renty starczej.

2. Dla ponownego ustalenia renty przyjmuje się za podstawę wymiaru przeciętny miesięczny zarobek z okresu zatrudnienia na kolei trwającego przez co najmniej 30 miesięcy na przestrzeni dowolnie wybranych przez zainteresowanego 3 lat po dniu przyznania renty starczej.

3. Wysokość dodatku przewidzianego w art. 10 ulega na wniosek zainteresowanego ponownemu ustaleniu również w przypadku, gdy zarobki określone w ust. 1 pkt 3 nie uległy podwyższeniu, jeżeli po dniu, od którego przyznano rentę starczą, upłynęło ponad 3 lata i w okresie tym zainteresowany pozostawał w zatrudnieniu na kolei przez co najmniej 30 miesięcy; w tym przypadku za podstawę wymiaru renty przyjmuje się zarobek, od którego poprzednio ustalono rentę.”;

- 14) w art. 14:

- a) w ust. 1 wyrazy „pobierającemu kolejową rentę starczą” zastępuje się wyrazami „uprawnionemu do kolejowej renty starczej”;
- b) w ust. 2 wyrazy „pobierającemu rentę starczą” zastępuje się wyrazami „uprawnionemu do pobierania renty starczej”;

- 15) w art. 16:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W zależności od przyczyny inwalidztwa i grupy inwalidów renta dla pracownika na stanowisku uprawniającym do dodatku za wysługę lat wynosi miesięcznie:

Grupa inwalidów	Procent podstawy wymiaru renty od podstawy nie przekraczającej 1400 zł		
	dla zatrudnionych lub posiadających dochody z innych źródeł w razie inwalidztwa powstałego wskutek wypadku lub choroby zawodowej	dla nie zatrudnionych i nie posiadających dochodu z innych źródeł w razie:	
		inwalidztwa powstałego wskutek wypadku lub choroby zawodowej	inwalidztwa powstałego wskutek innych przyczyn niż wypadek lub choroba zawodowa
I	100	100	90
II	75	80	70
III	50	65	55

b) ust. 3 skreśla się;

c) dodaje się ust. 4, 5, 6 i 7 w brzmieniu:

„4. Renta inwalidzka wraz ze wszystkimi dodatkami, z wyjątkiem dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa, dla rencisty nie zatrudnionego i nie posiadającego dochodu z innych źródeł nie może wynosić miesięcznie mniej niż:

- 1) 600 zł dla rencisty zaliczonego do I grupy inwalidów,
- 2) 500 zł dla rencisty zaliczonego do II grupy inwalidów,
- 3) 260 zł dla rencisty zaliczonego do III grupy inwalidów.

5. Pracownikom, którzy stali się inwalidami wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa, jeżeli wykonują zatrudnienie z przeciętnym miesięcznym zarobkiem niższym niż 80% podstawy wymiaru renty, wymierza się inwalidzką rentę wyrównawczą w wysokości różnicy między podstawą wymiaru renty a przeciętnym miesięcznym zarobkiem, z tym że:

- 1) renta ta bez dodatków nie może przekraczać miesięcznej kwoty obliczonej na podstawie poniższej tabeli:

Procent podstawy wymiaru renty		
do 1400 zł	od nadwyżki ponad 1400 zł do 2000 zł	od nadwyżki ponad 2000 zł
40	20	15

- 2) renta ta wraz z dodatkami nie może przekraczać miesięcznej kwoty obliczonej według powyższej tabeli, zwiększonej o kwotę przysługujących dodatków.

6. Wypłata kolejowej renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypa-

dek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa ulega zawieszeniu, jeżeli rencista wykonuje zatrudnienie z przeciętnym miesięcznym zarobkiem wynoszącym co najmniej 80% podstawy wymiaru renty lub posiada dochody z innych źródeł.

7. Przepisy wydane na podstawie art. 39 ust. 7 i 8 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. mają odpowiednie zastosowanie do kolejowych rent inwalidzkich.”;

16) w art. 17 skreśla się wyrazy „ust. 1”;

17) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kolejowa renta inwalidzka ulega na wniosek rencisty zamianie na kolejową rentę starczą, jeżeli rencista osiągnął wiek przewidziany do renty starczej i przebył w zatrudnieniu na kolei — mężczyzna 25 lat, a kobieta 20 lat albo jeżeli spełniły się warunki określone w art. 7.”;

18) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. Wysokość renty inwalidzkiej ulega ponownemu ustaleniu na wniosek zainteresowanego, jeżeli po przyznaniu renty był zatrudniony na kolei oraz:

- 1) spełnił warunki określone w art. 13 niniejszego dekretu albo
- 2) uległ wypadkowi w zatrudnieniu na kolei lub zachorował na chorobę zawodową powstałą w zatrudnieniu na kolei, których następstwa uzasadniają zaliczenie co najmniej do III grupy inwalidów.”;

19) w art. 21:

a) w ust. 1 wyrazy „pobierający kolejową rentę inwalidzką” zastępuje się wyrazami „uprawniony do kolejowej renty inwalidzkiej”;

b) w ust. 2 wyrazy „pobierającemu kolejową rentę” zastępuje się wyrazami „uprawnionemu do kolejowej renty”;

20) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. Członkowie rodziny po pracownikach, którzy w dniu śmierci posiadali warunki do uzyskania na podstawie niniejszego dekretu lub pobierali rentę na podstawie tego dekretu, nabywają prawo do kolejowej renty rodzinnej na warunkach i zasadach, określonych w dekreście z dnia 25 czerwca 1954 r., w wysokości:

1) określonej w niżej podanej tabeli:

Procent podstawy wymiaru renty		
do 1400 zł	od nadwyżki ponad 1400 zł do 2000 zł	od nadwyżki ponad 2000 zł
45	20	15

2) określonej w art. 52 ust. 2—6 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r.;

21) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. Osobom uprawnionym do renty starczej lub inwalidzkiej, odznaczonym przez władze Polski Ludowej orderami: Budowniczego Polski Ludowej, Krzyża Grunwaldu, Virtuti Militari, Odrodzenia Polski lub Sztandaru Pracy albo tytułami: Zasłużonego Kolejarza Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Zasłużonego Nauczyciela Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Zasłużonego Górnika Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub Zasłużonego Hutnika Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz odznaczonym orderem Virtuti Militari w okresie od 1 września 1939 r. do 13 lutego 1946 r. za zasługi w czasie wojny 1939—1945, przysługuje miesięczny dodatek do tych rent w wysokości 25% renty bez uwzględnienia dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa.

2. Osobom uprawnionym do renty rodzinnej, odznaczonym orderami i tytułami wymienionymi w ust. 1, przysługuje dodatek miesięczny do tej renty w wysokości 10% podstawy wymiaru renty.

3. Z tytułu posiadania orderów i tytułów wymienionych w ust. 1 przysługuje tylko jeden dodatek.”

22) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Pracownicy, którzy zostali wydalenii z zatrudnienia na kolei (zwolnieni dyscyplinarnie), oraz pracownicy, którzy zostali skazani prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych albo na karę więzienia za przestępstwo popełnione z chęci zysku, nie mają prawa do kolejowych rent, chyba że po wydaleniu (zwolnieniu dyscyplinarnym) lub skazaniu pracownik został ponownie zatrudniony na kolei i zatrudnienie to trwało bez przerwy co najmniej 3 lata.

2. Jeżeli na jedną z kar określonych w ust. 1 skazany został rencista, wypłata kolejowej renty ulega wstrzymaniu z ostatnim dniem miesiąca, w którym uprawomocnił się wyrok.

3. Do kolejowej renty nie mają prawa również pracownicy, którzy nie podjęli ponownie zatrudnienia na kolei po wyzwoleniu.

4. Sprawy świadczeń rentowych dla pracowników wymienionych w ust. 1 i 3, dla rencistów wymienionych w ust. 2 oraz dla pozostałych po tych pracownikach i rencistach członków rodzin należą do właściwości organów administracji rent i pomocy społecznej prezydów rad narodowych, które rozpatrują te sprawy na warunkach i zasadach określonych w dekreście z dnia 25 czerwca 1954 r.”

23) w art. 26 skreśla się wyrazy „oraz przez osoby zrehabilitowane”;

24) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. 1. Osobom pobierającym z kolei renty przysługuje prawo do kolejowej pomocy lekarskiej, deputatu opałowego i ulgowego przejazdu i przewozu kolejami na zasadach obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu; osobom tym nie przysługuje jednak prawo do deputatu opałowego lub ulgowego przejazdu i przewozu kolejami albo do obu świadczeń, jeżeli dane świadczenie nie przysługiwało im w zatrudnieniu, z tytułu którego powstało prawo do renty.

2. Świadczenia określone w ust. 1 przysługują również osobom, które nabyły prawo do renty na podstawie art. 4 i 6 niniejszego dekretu.

3. Minister Komunikacji może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać byłemu pracownikowi kolejowemu lub pozostałym po nim członkom rodziny pobierającym renty na podstawie dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. wszystkie lub niektóre świadczenia wymienione w ust. 1.”

25) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. 1. Emerytom pobierającym z kolei jakiegokolwiek świadczenia emerytalne z tytułu własnej pracy na podstawie przepisów określonych w art. 84 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. albo na podstawie kolejowych przepisów emerytalnych obowiązujących do dnia 31 grudnia 1954 r. przyznaje się z urzędu rentę określoną w niniejszym dekreście, a mianowicie:

1) rentę starczą — emerytom, którzy przed dniem 1 lipca 1958 r.:

a) ukończyli: mężczyźni 65 lat, a kobiety 60 lat życia albo

b) osiągnęli przed tym dniem warunki określone w art. 7;

2) rentę inwalidzką:

a) emerytom, którzy nie osiągnęli wieku uprawniającego do renty starczej i którzy w dniu powstania prawa do pobieranego dotychczas świadczenia emerytalnego osiągnęli warunki określone w art. 15 oraz

b) pozostałym emerytom pobierającym w dniu 30 czerwca 1958 r. rentę lub zaopatrzenie emerytalne.

2. Emerytów wymienionych w ust. 1 pkt 2 zalicza się do grupy inwalidów, do której zostali zaliczeni przez komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia. Jeżeli emeryt nie jest zaliczony do grupy inwalidów, zalicza się go do:

1) I grupy inwalidów — jeżeli emeryt pobiera dodatek za bezradność,

2) II grupy inwalidów — jeżeli emeryt nie jest zatrudniony,

3) III grupy inwalidów — gdy emeryt jest zatrudniony, a jeżeli zatrudnienie jego ustanie do dnia 31 grudnia 1958 r. — do II grupy inwalidów.

3. Podstawę wymiaru renty z niniejszego dekretu stanowią zarobki w zatrudnieniu na kolei. Osobom, któ-

re nabywają prawo do renty na podstawie ust. 1 pkt 1 lit. a) i pkt 2 lit. b) oraz osobom, które mimo spełnienia warunków do uzyskania renty z niniejszego dekretu wnoszą o przyznanie renty według zarobków z zatrudnienia poza koleją — przyznaje się renty kolejowe w wysokości i na zasadach określonych w dekreście z dnia 25 czerwca 1954 r.”;

26) po art. 35 dodaje się art. 35a, 35b, 35c i 35d w brzmieniu:
 „Art. 35a. Osobom pobierającym z kolei na podstawie przepisów określonych w art. 84 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. albo na podstawie kolejowych przepisów emerytalnych, obowiązujących do dnia 31 grudnia 1954 r., świadczenia emerytalne lub wypadkowe z tytułu utraty żywiciela przyznaje się z urzędu zamiast tych świadczeń odpowiednią rentę kolejową:

- 1) rentę rodzinną określoną w art. 22a dekretu, jeżeli są spełnione warunki do przyznania tej renty,
- 2) rentę rodzinną określoną w dekreście z dnia 25 czerwca 1954 r., jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 22a.

Art. 35b. 1. Osobom pobierającym z kolei na podstawie przepisów określonych w art. 84 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. albo na podstawie kolejowych przepisów emerytalnych, obowiązujących do dnia 31 grudnia 1954 r., świadczenia wypadkowe z tytułu własnej pracy, których niezdolność do zarobkowania określona została na co najmniej 45%, stosując przy zaliczaniu do grupy inwalidów odpowiednio przepisy art. 88 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r., przyznaje się z urzędu zamiast tych świadczeń kolejowe renty:

- 1) rentę inwalidzką określoną w art. 16, jeżeli pobierane świadczenie przysługuje z tytułu wypadku, jakiemu pracownik uległ będąc zatrudniony na stanowisku uprawniającym do dodatku za wysługę lat,
- 2) rentę inwalidzką określoną w dekreście z dnia 25 czerwca 1954 r., jeżeli pracownik uległ wypadkowi na stanowisku nie uprawniającym do dodatku za wysługę lat.

2. Renty wypadkowe pobierane z kolei na podstawie przepisów, o których mowa w ust. 1, przez osoby, których niezdolność do zarobkowania określona została na mniej niż 45%, wypłaca się w wysokości przewidzianej w tych przepisach. Do rent tych mają zastosowanie przepisy art. 91 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r.

3. Osoby pobierające renty wymienione w ust. 2, które zostaną zaliczone do jednej z grup inwalidów w trybie określonym w art. 91 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. — mają prawo do odpowiedniej kolejowej renty inwalidzkiej, określonej w ust. 1.

Art. 35c. 1. Przy przyznawaniu rent na podstawie art. 35 i 35a za okresy zatrudnienia na kolei uważa się okresy wysługi emerytalnej ustalone prawomocną decyzją, wydaną na podstawie przepisów, które obowiązywały do dnia 31 grudnia 1954 r.

2. Osobom, którym wymierzono renty z urzędu na podstawie art. 35 — 35b, przysługuje prawo do zamiany tych rent na renty korzystniejsze, jeżeli okoliczności uzasadniające przyznanie im takich rent powstały przed dniem 1 lipca 1958 r.

3. Jeżeli wniosek o przyznanie korzystniejszej renty zgłoszony zostanie w ciągu 3 miesięcy od daty decyzji wydanej z urzędu, różnicę między kwotą renty należnej a kwotą renty pobieranej wypłaca się od dnia 1 lipca 1958 r.

Art. 35d. Do świadczeń przyznanych na podstawie art. 35—35c oraz do osób uprawnionych do tych świadczeń mają zastosowanie przepisy dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. oraz przepisy niniejszego dekretu.”;

27) art. 36, 37, 38 i 39 skreśla się;

28) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. Pracownikom b. Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego, którzy w dniu 13 marca 1951 r. byli pracownikami kolejowymi i na podstawie ustawy z dnia 22 marca 1957 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelnych organów administracji państwowej w niektórych gałęziach przemysłu, budownictwa i komunikacji (Dz. U. Nr 17, poz. 86) przeszli do pracy w Ministerstwie Komunikacji i uzyskali dodatek za wysługę lat, przewidziany w dekreście z dnia 21 kwietnia 1954 r., zalicza się zatrudnienie w byłym Ministerstwie Transportu Drogowego i Lotniczego do zatrudnienia na kolei.”;

29) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu:

„Art. 40a. 1. Pracownikom (rencistom), którzy w dniu 1 września 1939 r. byli zatrudnieni na kolei, a którzy po wyzwoleniu podjęli ponownie zatrudnienie na kolei i pozostawali w nim co najmniej przez 5 lat lub byli wcześniej prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu wieku lub niezdolności do pracy, zalicza się jako zatrudnienie na kolei przypadające na czas od dnia 1 września 1939 r. do dnia 8 maja 1945 r. okresy:

- 1) pracy najemnej,
- 2) tajnego nauczania, stwierdzonego zaświadczeniami właściwych władz szkolnych.

2. Do okresów zatrudnienia na kolei zalicza się okresy wymienione w art. 8 ust. 1 pkt 4—13 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r., jeżeli przed tymi okresami pracownik był zatrudniony na kolei.

3. Do okresu zatrudnienia na kolei zalicza się okresy pracy poza koleją w czasie przerwy w zatrudnieniu na kolei, spowodowanej zwolnieniem z zatrudnienia na kolei, jeżeli zwolnienie to uznano za niesłuszne komisją rehabilitacyjną, działającą przy kolejowym zakładzie pracy, powołana przez b. Ministra Kolei.

4. Okresy studiów w szkołach wyższych zaliczone za opłatą do wysługi emerytalnej na podstawie kolejowych przepisów emerytalnych obowiązujących do dnia 31 grudnia 1954 r. zalicza się do okresów zatrudnienia na kolei.

5. Przy ustalaniu okresów zatrudnienia stosuje się odpowiednio przepisy art. 48 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6), z tym że okresy zatrudnienia uznane w myśl przepisów tego artykułu za okresy zatrudnienia I kategorii uważa się za zatrudnienie na kolei na stanowiskach uprawniających do dodatku za wysługę lat.”

Art. 2. 1. Przepisy art. 6 i 7 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów o rentach i zaopatrzeniach (Dz. U. Nr 21, poz. 93) mają odpowiednie zastosowanie do osób uprawnionych do renty kolejowej.

2. Przy przyznawaniu osobom wymienionym w ust. 1 rent kolejowych z dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 27 i Nr 35, poz. 150), przy zastosowaniu przepisów art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów o rentach i zaopatrzeniach (Dz. U. Nr 21, poz. 93), do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się również zarobki poza koleją.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Komunikacji do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu

z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 27 i Nr 35, poz. 150) z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy oraz innych przepisów prawnych, ogłoszonych przed wydaniem jednolitego tekstu, z zastosowaniem kolejnej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

229

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1958 r.

w sprawie opłat związanych z ochroną wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 78 ust. 1, art. 164 ust. 1 i art. 217 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. Nr 39, poz. 384 z późniejszymi zmianami) oraz art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy wspólne.

§ 1. 1. Jednostki budżetowe, podmioty gospodarki uspołecznionej oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe uiszczają opłatę za zgłoszenie w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:

- wynalazku do opatentowania — w wysokości 250 zł,
- wzoru użytkowego do rejestracji — w wysokości 180 zł,
- wzoru zdobniczego lub wzorów zdobniczych (najwyżej do 10) do rejestracji — w wysokości 180 zł,
- znaku towarowego do rejestracji — w wysokości 200 zł.

2. Osoby fizyczne oraz nie będące podmiotami gospodarki uspołecznionej osoby prawne, stowarzyszenia i spółki za zgłoszenie w Urzędzie Patentowym do opatentowania lub do rejestracji wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub wzorów zdobniczych (najwyżej do 10) albo znaku towarowego uiszczają opłatę skarbową w wysokości ustalonej w § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 3).

3. Przy zgłoszeniu w Urzędzie Patentowym w jednym podaniu do rejestracji wzorów zdobniczych, odnoszących się do więcej klas towarowych, należy uiścić opłatę za zgłoszenie tylokrotnie, ile klas towarowych jest objętych zgłoszeniem.

§ 2. 1. Od wniosków o wpisanie do rejestru patentów, rejestru wzorów użytkowych, rejestru wzorów zdobniczych lub rejestru znaków towarowych zmian dotyczących osoby właściciela patentu, wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego albo zmian odnoszących się do praw rzeczowych lub praw użytkownicy uiszczą się opłatę w wysokości po 70 zł. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian dotyczących zastępcy właściciela uiszczą się opłatę w wysokości po 35 zł.

2. Za odwołanie od uchwał Wydziału Zgłoszeń Urzędu Patentowego uiszczą się opłatę w wysokości 150 zł.

3. Za wnioski lub skargi składane do Wydziału Praw Spornych Urzędu Patentowego albo za odwołania od orzeczeń tego wydziału lub od uchwał Wydziału Rozpowszechniania i Rejestrów Urzędu Patentowego uiszczą się opłatę w wysokości po 200 zł.

4. Jeżeli odwołanie od uchwały Wydziału Zgłoszeń lub Wydziału Rozpowszechniania i Rejestrów Urzędu Patentowego doprowadzi do uchylecia tej uchwały, zwraca się opłatę za odwołanie.

5. Opłata za wyciąg z rejestru patentów, rejestru wzorów użytkowych, rejestru wzorów zdobniczych lub rejestru znaków towarowych wynosi 15 zł.

Rozdział II.

Wynalazki.

§ 3. 1. Opłata za druk opisu i rysunków wynalazku wynosi po 20 zł za każdą stronę druku.

2. Opłaty roczne za ochronę wynalazku wynoszą:	
za rok pierwszy	60 zł
" " drugi	90 "
" " trzeci	135 "
" " czwarty	320 "